

Baldóci Gyermekeküdlő

Theater (Teilansicht). — A színházépület bejárata.

Unsere 'kleine Schauspieler. — A szereplők.

A baldóci gyermeküdlő képes katalógusából: Színház

Papa 1921-ben Baldócon gyermeknyaraltatást kezdett. Baldócfürdő, ahogy a régi Nagy-Magyarországban nevezték, ismert gyógyfürdő volt többféle forrásvízzel Lőcse és Szepesvárálja között. Az első világháború után dönthette el papa, hogy ezt megveszi. Nagyon tönkrement a háborúban. Nyilván azért lehetett olcsón megszerezni.

Megvette az egész fürdőhelyet, vagy harminc holdat. Ezen egy főépület, ami régi Csáky vadászkastély volt. Méteres falai voltak. Harminc szobás volt, tizenöt a földszinten, tizenöt az

emeleten. És akkor volt egy külön ebédlőépület, óriási nagy ebédlő, és avval összenőve a fürdőépület, ahol minden fürdőszobában két kád volt, egy zománcozott, és szemben vele egy fakád, az volt az iszapfürdőhöz.

Egy nyolcszögletű épület volt a fürdő, Lobogónak hívták. Fedett, csukott épület volt kabinokkal, lépcső vitt be a medencébe. A bátyám kitalálta, hogy az legyen a gyerekek színháza. Lefedték a medencét, a kabinokból lettek az öltözők, és felszereltek reflektorokat is. Teljes színház volt, ahol színelőadásokat tartottak. A gyerekek csak maguknak játszottak, vendégeket nem hívtak.

Külön épületben volt a csűr meg az istállók, és volt egy erdei lak, amit híd kötött össze a főépülettel, alatta ment az országút. A hidat papa elnevezte Sójajok hídjának. Az erdei lak már az erdőben volt. Ott a ház mögött, az út után kezdődött az erdő és a hegy, és föl egészen a hegytetőig ment az erdő. Az erdő mellett pedig a mi szántóföldjeink voltak.

A gyermeküdülő július elsejétől működött. Volt hathetes turnus és nyolchetes. Egyre többen jöttek. A végén már kétszáz gyerek volt egy időben. Budapestről külön vagonban jöttek Kassán át. Szepesolaszin, amit akkor úgy hívtak, hogy Spisské Vlachy, át kellett volna szállni, de ott átkapcsolták a kocsit. Szepesváraljáig egy mellékvágány vitt.

A papa a szegény gyerekeket ingyen vette oda. Mindenfélék voltak nálunk. Szóval üzleti szempontból ez egy nagy nulla volt. Arra is emlékszem, hogy egy gyerek egy napra hat pengő hatvan fillér. Teljes önellátóak voltunk, kivéve ugye a húst, a cukrot és a sót, azt venni kellett. Voltak szántóföldek és egy óriási konyhakert. Minden termett. És szabadon nőtt a málna. Aztán lehetett gombát szedni. A koszt fantasztikus volt. Reggeli, aztán tízórai is volt, például olajban pirított kenyér vagy körözött liptai túróból. És mindig valami gyümölcs. Ribizliből például annyi termett, hogy azt már egyszerűen nem lehetett elfogyasztani. Még akkor sem, amikor kétszáz gyerek volt, és ehhez hetven fő személyzet. Tízóraihoz is mindenki kapott ribizlit, uzsonnához is ribizlit, desszertnek még ráadásul ribizlit. Ebéd persze az szabályosan: leves, hús, tészta, gyümölcs. Fél csirkéket adtak! Délután uzsonna öt óra körül, aki mit akart, kakaó vagy tejeskávé és kétféle kalács, fahéjas meg rendes kalács. Ott sütöttek. Öt szakács volt, és nem számoltam, hány mosogatólány külön. Persze mosónő is volt öt.

Ez ugyan nyaralás volt, de azért reggelitől tízóraiig nyelvórák voltak. Ki mire volt beírva, németre, franciára. Minden nyelvhez külön tanárt tartott a papa. Tornatanár is volt, kötelező volt reggelenként a torna. Szigorúan szabályozott napirend volt. Pontos időben volt a felkelés, nyolc órakor a reggeli, utána órák, aztán mentek a strandra ebédig. Ebéd után kötelező szieszta, utána séta a hegyekbe vagy a közeli falvakba.